

Aurel Cărășel

ZEI AR TREBUI ÎMPUȘCAȚI

Aurel Cărășel
Zeii ar trebui împușcați

Copyright © Aurel Cărășel
Copyright © TRITONIC 2017 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC
Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonic.ro
www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CĂRĂȘEL, AUREL

Zeii ar trebui împușcați/Aurel Cărășel
Tritonic, 2017
ISBN: 978-606-749-273-6

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Editor: BOGDAN HRIIB
Comanda nr. 228 / octombrie 2017
Bun de tipar: octombrie 2017
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

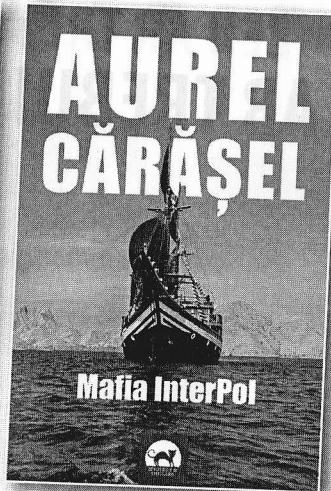
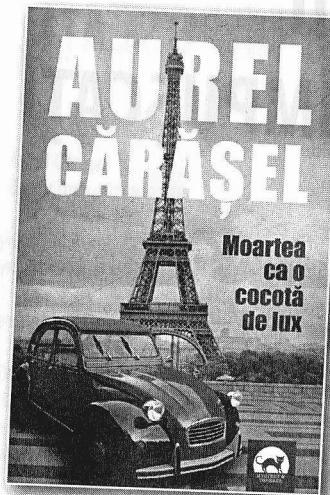
ZEII AR TREBUI ÎMPUȘCAȚI

Al treilea roman din seria Walther Funch

În seria Walther Funch au apărut:

1. Moartea ca o cocotă de lux
2. Mafia InterPol

Capitolul I

O veche vorbă a fumătorilor de *iarbă* din Rotterdam spune că să nu te agăți de curve, pentru că astfel lumea va arăta mai bine.

Nu știu la ce fel de lume se va fi gândit libidinosul ăla de a inventat zicala, dar sigur nu era vorba de lumea curvelor. Pentru ele, mai bine înseamnă clienți mulți, dacă se poate și curați, și stilați. Adică din cei care nu poartă șuriul în buzunarul de la spate și sunt gata să-ți croiască o gaură în plus, dacă aceea oferită de mama natură nu le convine. Curvele visează la un pat cu cearșaf, o cameră de hotel cu duș, la care apa caldă să și funcționeze, atunci când ai nevoie de ea, și, mai ales, la un pește plin de mușchi sau de glagorie, care să o salveze, în caz că se încurcă prea tare lucrurile. Pentru că, dacă nu știați, pe lumea asta, aflată în plin drum spre Iad, drăguților, nu există și o poliție a curvelor, cu un număr de telefon unic, la care apelez, apăsând simplu pe un buton. Există numai poliția generală, aia care întâi te lasă să mori, apoi se apucă să completeze procesul-verbal de deces. și știți de ce procedează astfel?

Pentru că documentul acela are numai vreo șase căsuțe, care se completează prin bifare. Cel al unei intervenții necesită și vreo două pagini de explicații pentru cheltuirea benzinei, a gloanțelor și a spitalizării infractorilor. Și mai necesită știință de carte. Capitol la care curcanii din toate țările lumii au avut dintotdeauna probleme. Iar asta v-o spun eu, Walther Funch, care am trăit și experiența asta.

Un pește însă rezolvă problemele rapid, curat și, mai ales, fără să lase prea multe urme. Clientul e nemulțumit? I se returnează 50% din costul biletului. Dar pentru asta trebuie să dovedească, mai întâi, că are dreptate, că boarfa nu a prestat cum trebuie, că l-a jignit în privința instrumentarului său masculin natural, că a folosit vreun preparat interzis, care să-l înmoiaie înainte de vreme, ori, dimpotrivă, că e vreo nimfomană, care a profitat de virilitatea lui pentru a-și obține propria placere pe banii clientului ș.a.m.d. Clientul doar face pe nebunul, ori e vreun sadic, care dorește ceva mai mult decât o partidă de sex? Peștele își umflă mușchii și îl pune la punct. Sau flutură banul și o gașcă întreagă de mardeiași deabia așteaptă să-l cunoască pe domnul sadic. Și într-un caz, și în celălalt, individul este reeducat bine și apoi aruncat într-o rigolă de scurgere, la marginea mahalalelor. Iar dacă ripostează sau împroașcă în stânga și în dreapta cu plumbi, atunci i se atârnă o găleată cu beton de gât și este lansat către fundul unui canal, din cele care au legătură directă cu marea aflată dincolo de diguri.

E frumos spus „să nu te agăți de curve”, de parcă te-ai găsi într-o biserică și ai citi anunțul scris mare, la intrare – Nu atingeți icoanele! Cum naiba să fii stâlp de biserică, atunci când treci pe lângă o îngereasă cu picioarele până-n gât și cu chilotiei roz, cu franjuri, de parcă ar fi fost o vestă din piele

pentru cowboy? Chiar dacă ai avea patalamaua de impotent sub rama ochelarilor de soare și tot ai întinde mâna, măcar săi pipăi, dacă de altceva nu te poți bucura. Și chiar asta se întâmplă, în acel moment, cu mâna mea dreaptă, care se întindea fără permisiunea exprimată a posesorului ei către icoana păgână de pe partea stângă a străzii. Mâna mea dreaptă, cu o superbă ancoră, tatuată în urmă cu numai cinci ore, într-un atelier janghinos, pe strada Joos van der Beke, pentru ca înfățișarea mea, foarte aspectuoasă, de altfel, să nu difere prea mult de aceea a golanilor din cartier. Sau cel puțin aşa afirma-se Cassiana, pe când mă conducea prin labirintul de străduțe din jurul Muzeului Sticlarilor, către atelierul amicului ei artist cu acul în pictura pe piele.

Dar nu, nu faptul că mă găseam într-o rabă de Chevrolet, cu portiera dinspre șofer aproape căzută și cu parbrizul fisurat în mai multe locuri, o făcuse pe curvă să strige după ajutor. Cred mai degrabă că o impresionase fizicul meu sofisticat, înțolit la marele fix cu o pelerină de Badman, precum și ochelarii pătrați, cu rame portocalii, care-mi acoperneau jumătate din față. O palmă cât o lopată s-a postat brusc pe canatul portierei, amenințând s-o prăbușeasca, la prima mișcare. De unde, de neunde, peștele se ivise la timp, pentru că să-și salveze marfa de la degradare. M-am uitat cu admiratie nedisimulată la muntele de om care umpluse jumătate din trotuar și se pregătea să devieze și traficul de pe stradă. Doamne-Dumnezeule, chiar și celebrul Karl Parten Kirchen, fost partener pe vremuri la agenția aia amărătă de detectivi Havas, l-ar fi examinat cu invidie.

– Domnu' dorește o șuetă sau e numai în trecere?

Auzia la el vocabular de pește – șuetă... trecere...! Cum s-au mai stilat căcănarii ăștia, obosiți de atâta desfundat de

latrine prin pârăiale Europei. E adevarat că lucrau și cu marfă de marfă. I-am aruncat o ultimă ochedadă tristă Dulcineei mele, care făcea pe ofensata, în spatele Everestului pe două picioare, și i-am zâmbit amabil.

– Eram în trecere, examinam marfa.

– Păi, atunci continuați-vă trecerea că vă calcă trenu' între bariere.

Și, ca să fie mai convingător, a tras un pumn în capotă, de i-a sărit smalțul. Capotei, să nu înțelegeți altceva. Dulcinea a chicotit ascuțit și a făcut un gest obscen în direcția mea. Cățiva trecători au întors capetele, au filmat scena, apoi și-au văzut grăbiți de drum. Vreo două pipițe, îmbrăcate în fustițe de păpuși și cu pălării de soare pe cap, s-au ridicat de pe trepte unei case și au făcut cățiva pași în direcția noastră, în speranța agățării unui client.

N-am apucat să deschid gura, ca să-i dau răspunsul. O poșetă neagră a fulgerat prin aer și și-a găsit loc de popas exact pe culmea cea mai înaltă a Everestului. Nu mi-a venit să cred că o bucătică pătrăoasă din piele de vacă, fie ea și cu bareta, putea să aibă efectul unui cutremur devastator. Muntele s-a cutremurat, a oftat și s-a înclinat spre mașină, ca și cum ar fi dorit să mă salute, cu maximă cordialitate. Ceea ce, sincer să fiu, mă cam îndoiam. După care, posesoarea vajnicei poșete a apărut în urma ei și a tras un șut sănătos în boașele domnului de la căile ferate olandeze. Cu pantoful ei roșu, cu vârf cui. Domnul Everest a tresărit și s-a lăsat cuminte în genunchi, cu față exact în dreptul portierei. Am deschis-o, extaziat de întâlnire, ca să-o salut pe doamna. S-a auzit un bufnet înfundat, semn că septul nasului se amestecase cu oasele feței. Am coborât grăbit, i-am făcut un semn de adio Dulcineei cu picioare de îngereasă, cu degetul mijlociu ridicat neprotocolar

în sus, am călcat în picioare peștele căzut într-un extaz semi-mistic, cu ochii dați peste cap, și i-am oferit doamnei brațul drept. Cu multă galanterie, aşa cum era și cazul.

– Dă-o dracului, Funch! Nu ești în stare nici măcar să-ți scoți găoaza pe stradă, fără să provoci o mardeală. M-am săturat să tot fiu îngerul tău păzitor.

Și madama a trecut ofuscată pe lângă brațul meu politicos, i-a repezit încă un șut Everestului, de astădată în rinichi, ca să-l determine să se aşeze mai confortabil pe caldarâm. După care a tras de portiera pasagerului și s-a trântit în scaun. O clipă, am crezut că rabla avea să se dezmembreze în toate subansamblele componente, dar a rezistat eroic. Ca și mine. Aș fi vrut să-l asigur și eu de toată compasiunea pe Hercule, dar părea atât de abătut, aşa cum stătea ghemuit, încercând să-și aducă aminte în ce zi eram, încât am renunțat, l-am ocolit și m-am strecurat în cușca șoferului. Am demarat scurt, cu ochii în oglinda retrovizore, să văd dacă peștele nu cumva juca teatru. Nu juca, suferea sincer, iar gagica aia își desfăcea degeaba picioroangele peste nasul lui, puteam să pun pariu că operația estetică avea să-i croiască niște găuri în obraz, ca să-l ajute să repire – cartilajele lui stăteau amestecate de-a valma pe vopseaua rezistentă a Chevroletului.

Conduceam cu atenție prin vălmășagul de automobile, furgonete de marfă, bicliști, mopediști, idioți cu role, cretini cu skateboarduri și pietoni ciudați, care aveau impresia că Primăria construise carosabilele pentru ca ei să le traverseze în fugă, pe oriunde le trecea prin cap. Și nu ei mă enervau cel mai tare, auzisem eu că mâncătorii de lalele se drojdeau cu *iarbă* în loc de mic dejun și apoi toată lumea li se părea vag răsturnată la colțuri, ci gaborii, înțoliți la marele fix, cu bastonul de cauciuc la subsuoară și caschetele negre

În fine, am reușit să ajungem cu bine în fața Muzeului de Istorie Naturală, un fel de palat hârbuit, ascuns în spatele unui gard viu uriaș, tăiat în formă vălurită, de parcă grădinarul ar fi fost șchiop și miop, în același timp. Am strecurat rabla între un Porsche ultimul răcnet și o cabrioletă cu doi cai cam apatici și m-am grăbit să fac pe lacheul gentil. Am deschis portiera pasagerului, cu cel mai mare servilism posibil, dar cucoana nu m-a catadicsit nici măcar cu o privire. Darămite cu un bacșis! A coborât, cu un aer de lady căzută în dizgrație, și s-a grăbit să intre prin poarta din fier forjat, lăsându-mă să potolesc caii curioși ai cabrioletei, care răsuciseră capetele înspre noi. Nu cred că le-a plăcut ce-au văzut, pentru că le-au întors la loc și au continuat să mestece orzul din săculețele prinse sub bot. M-am grăbit, pe urmele divei, blestemând clipele în care acceptasem să mă încurc cu ea.

În curtea muzeului, odihneau în de cutii de sticlă, mulaje după tot felul de oase, ale unor animale vii sau moarte, iar printre ele se mișcau cu grație câteva babornițe cu mustăcioare, prefăcându-se că iau notițe în bloc-notesuri. Un portar înalt, cu haină cu ștrasuri și galoaane aurii pe umeri, își făcea vânt cu șapca, holbându-se la scheletul unui mastodont pitic. L-am întrebat pe unde o apucase diva cea supărată, dar părea că sunt o insectă prea insignifiantă, în comparație cu scheletul, așa că s-a prefăcut a nu mă lua în seamă și doar a înclinat cozorocul șepci către o alei, cu pietriș alb.

La capătul aleii, se afla o scară monumentală, din calcar alb, placat cu marumură. Avea rostul de a te face să te simți umil, așa că m-am conformat. M-am umilit până când am descoperit ușa metalică de sub scară și m-am strecurat prin ea,

în corridorul iluminat anemic de un bec economic. La capătul culoarului, se găseau două uși asemănătoare. Cea din dreapta era deschisă la perete. Ca o invitație la dezmată. Am ciocanit și am intrat. Diva stătea într-un fotoliu din piele artificială, picior peste picior, cu tivul rochiei ajungând exact la limita decentă a genunchilor. Picioare frumoase, la naiba, se știe că eu nu mă încorc cu femei nașpa și cu bărbați mai inteligenți decât mine. Pieptul generos, pus în evidență de un sutien cu crăpău pe măsură, m-a făcut să-mi înăbușesc un suspin. Iar față...

Cum naiba, stimate domnule cititor, nu ai recunoscut-o până acum, după ce îți-am furnizat atâtea indicii, încât până și un amărât de agent de la circulație ar fi putut s-o aresteze, după o simplă imagine alb-negru, xerocopiată? Pe ea, diva de la Operă și directoarea Muzeului de Științe ale Naturii, din țara zugravului ăla amețit de Rembrandt? Pe Cassiana Eve Romstaandt, cu vocea de zână și cu cicatricea de diabol, vrâstându-i jumătate din față? Pe femeia care îl fermecase pe însuși Papa, în concertul dat în Catedrala San Pietro, în noaptea sfântă dintre ani, iar apoi se culcase cu secretarul său particular, pentru a obține o concesie de ritual în favoarea bisericii olandeze? Pe „doamna inimilor nevoiașă”, care concertase pe stadionul Maracana doar pentru un singur spectator, miliardarul Aspacio Chavez, care cumpărase pentru acest privilegiu toate biletele puse în vânzare și, în plus, făcuse o donație consistentă pentru săracimea din cartierele mărginașe ale capitalei? N-ați recunoscut-o pe diva al cărei corp îi sevise drept model celebrului fotograf Monterreo Guani, pentru Madona tuturor Păcătoșilor, fotografie ce apăruse pe coperta magazinului „Sex cu un înger”?

Ei bine, toate acele muieri minunate, iubărețe, nițel depravate și, mai ales, pline de bani, stăteau acum, în fața mea,

picioară peste picior și fumând dintr-un țigaret de chihlimbar, gata să-și verse năduful pe primul amărât ieșit în cale. Adică pe mine.

— Ia loc, mi-a spus, după o vreme și a arătat cu vârful incandescent în direcția unui scaunel, situat la câțiva pași de fotoliul impozant.

M-am făcut că nu am văzut gestul și m-am așezat pe un scaun normal, lângă fereastră. De aici, puteam să ţin sub supraveghere curtea interioară. Și, evident, să mă găsesc la același nivel cu șefa. Nivel fizic, despre cel intelectual nici nu putea să fie vorba.

— Am fost urmăriți? m-a întrebat, urmărindu-mi privirile.

— Nu cred. Treaba s-a petrecut mult prea repede și, în mod evident, nu se așteptau la aşa ceva. De altfel, ca să fiu sincer, până la capăt, nici eu. Cum ai reușit să trântești namila aia doar cu poșeta? La repetiție, era vorba despre altceva.

Mai exact, fusese vorba despre o palmă peste falca Everestului, ca să-i distragă atenția, apoi de un pistol, recte al subsemnatului, înfipt între omoplați. Cassiana ridică din umeri, mai trase o dată din țigară, apoi îi strivi vârful, într-o scrumieră de bronz, de alături.

— Am pus o bucată de marmură în ea. Mi s-a părut cam grea, dar efectul a meritat efortul, nu?

Cum zisese: *efectul a meritat efortul?* Ha-ha, chestia asta era bună de pus în ramă. Ia te uită, cu cine mă încurcaseam, pentru numele lui Dumnezeu! Tare raportarea asta la numele Domnului și încă de mai multe ori la rând, mai ales atunci când era vorba despre una dintre ambasadoarele lui Michiduță. Și nu de una oarecare.

— Cum a ieșit, pe ansamblu? Le-am atras atenția?

— Dacă le-am atras atenția?! am făcut eu, cu gura amară.

Cred că jumătate din Camarillă scotocește prin taverne, blocuri părăsite, bordeluri, hoteluri de mâna a patra, iar cealaltă jumătate bate orașul pe jos, la pas, studiind fiecare figură, doar-doar le-om cădea în mâna. Ești nebună, asta e!

— Nu asta ne propuseserăm? Să atragem atenția *cărăușilor*?

— Să le atragem atenția, da, nu să ne sinucidem. Dacă urmam planul inițial și-l aduceam pe peștele ăla răpitor la „casa blestemată”, puteam fi siguri că puteam să ne infiltrăm spre cei din conducerea Camarillei. Așa, însă, ne-am procopsit cu o altă problemă: nu vom mai putea ieși din Muzeu, fără să fim imediat făcuți terci, ambalați frumos într-un coșciug de carton presat, cu ferăstruică în dreptul feței, și purtați prin toată urbea, gen „cine face pe dobitocul, ca mine să pătească”.

Cucoana a bătut câteva clipe darabana cu unghiile ei frumoase lăcuite pe brațul fotoliului. Nu m-a învrednicit măcar cu o privire. Avantajul angajatorului – poți să dispui cum vrei de banii proprii.

— Așteaptă câteva clipe, te rog. Trebuie să dau un telefon. Poți să bei o gură de cafea, dacă dorești.

S-a ridicat, a deschis ușa de pe peretele opus ferestrei și a ieșit, mai înainte ca eu să am timp să mă dezmetesc. Poți să bei o cafea, dacă... Câtă dărnicie! Și, mai ales, câtă polițe zacea în iapa asta roșcată, în stare să te aducă, în numai câteva clipe, la un grad maxim de iritabilitate, iar apoi să te închidă, pur și simplu, într-un frigidier și să plece la coafor. Cine naiba m-o fi pus să mă încurc cu ea? Am aruncat o privire către cafetiera de argint de pe birou și am decis că mai bine aş fi încercat cu un snaps. Oare o fi având aşa ceva, în camera asta insipidă?

Lângă ușă, se afla un scrin miniatural, cu vreo 10 sertare. Doar un bățivan notoriu ar fi putut să ascundă sticloanță

acolo. Nu părea cazul, aşa că am continuat explorarea. Biblioteca ocupa o jumătate de perete şi era plină cu dosare cartonate şi cu cărţi de specialitate. Nu citisem încă viaţa mea altceva decât cărţi de joc şi etichete, care aveau titluri nu mai lungi de două-trei cuvinte. Aşa că nu am găsit nimic atractiv acolo şi am trecut mai departe. O piesă de mobilier ciudată, asemănătoare unei crengi răscucite, cu un fel de țucal de noapte aşezat deasupra. Două reproduceri în ipsos ale unor statui antice greceşti, nişte muieri goale şi cam slăbănoage, după părerea mea. Oare de ce grecoaicile din ziua de azi sunt aproape toate balcâze şi lălăi, dacă strămoaşele lor erau subțirele ca nişte beţe şi s-au născut din spuma mării?

În fine, am descoperit uşa frigiderului, mascat într-o nişă în perete, în spatele unui tablou, în mărime naturală a unui copac bătrân, a cărui coroană acoperea o vale întreagă, între doi munți. Două sandwich-uri cu caşcaval, un suc de pere, un tort de îngheţată şi două portocale. Nu m-a enervat faptul ca n-am găsit nici urmă din vreunul din lichidele ce curgea prin vinele lui Bachus, ci faptul că nu exista nicio etichetă, pe ni căieri. Eram la muzeu sau în grădina publică?

Am revenit la scrin, dar fără speranţe prea mari. Îmi era din ce în ce mai clar că zdrahoanca de Cassiana Eve Romstaadt nu făcea parte din liga aia celebră a Alcoolicilor Anonimi. Am tras, totuşi câteva sertare, la întâmplare. Hârtii, peste tot hârtii: bonuri de casă, comenzi de substanţe chimice, comenzi de transport bacterii pentru soluri sărăcite, chitanţe de la furnizori, mape de expediţie necompletate. Totul pus în ordine, pe zile, pe firme, pe sortimente. Mai ceva ca la japonezi. Trebuia să admit că tanti asta cu poşeta de marmură era o tipică eficienţă. Când să închid al patrulea sertar, am zărit, jos de tot, sub un dosar legat cu un fir de cauciuc alb,

marginea unui plic mare, albastru. Diavolul curiozităţii m-a împins să trag puţin de el.

Un plic albastru... dragă cititorule, oricât de bătut în cap ai fi, tot ai să pricepi că un plic albastru, cu numele tău pe el, la destinatar, nu are ce să caute în sertarul unei muieri care te-a angajat, în urmă cu o săptămână, să o ajuti să recupereze un set de bacterii furate din incintă. Pentru o clipă, am rămas mai trăsnit decât trebuie să fi fost flăcăul său solid al Antichităţii, Hercule, pe numele lui mic, atunci când aflase că maică-sa vitregă era cotoroanţa de Hera.

Un plic albastru... L-am apucat de colţ şi l-am tras afară, având grija să nu mişc nimic din restul hârţoagelor. În afara de numele subsemnatului, mai erau două timbre mari, reprezentând imagini din nişte parcuri sau grădini, în valoare de aproape trei guldeni, şi o ştampilă, cu locul şi data expediţiei: Luxembourg, 03.01.1997. Adică în urmă cu aproape opt luni. Mă miram de zor, când un sunet aproape imperceptibil mi-a atras atenţia.

Se întorcea cotoroanţa. Am vârât dosarul înapoi, am închis sertarul şi m-am grăbit către cafetiera de argint, pe care aproape că am smuls-o din suportul ei şi m-am grăbit să torn într-una din ceştile aflate în apropiere. Am dus-o la buze, exact când uşa s-a deschis şi statuia Herei în persoană, ascunsă sub o perucă roşcată, a intrat şi mi-a aruncat o privire suspicioasă. M-am prefăcut că suflu în lichidul negru, apoi am înghiţit o gură, strâmbându-mă: era rece. Şi amară, precum coada lui Scaraoschi.

A venit către mine şi a pus pe birou câteva foi, într-o tipă transparentă. Şi-a turnat şi ea într-o altă ceaşcă, apoi m-a abandonat lângă măsuşa pe trei picioare şi s-a îndreptat către fotoliul cu suport rotativ. S-a aşezat în el, picior peste picior,